

Gelencsér Milán

Demokrácia CZRT.

A föld, mi egykor büszke templomot
tudott magán kihányta legnagyobb
szobrának romjait. Forró homok
ölelte torzó, és a ráfagyott
vonások: egy le nem gyűrt félisten
márványba rágott maradék-fele.
Az alkotó kéz, mit parancs hat át
vezetve csüng; hogyan s mit őrizzen
meg a legőszintébben, hogy vele
megszépítse Róma istenarcát.

Borult tarkója napszívott váz;
a ritka szellőn görcsösen pihen.
Mocorgó lepkebábok Aeneas
tapintható titángerincében.
Az önmagukba forduló szemek
ívén odaégett szoborcsoport
kivert fogú, alantas csőcselék,
s Justitia emlője megremeg,
mit egy nyelvnyújtáson túlra pakolt,
hogy épp ne érezzék ígérletét.

Feszülnek a megkönnyezett ajkak
(félbetörve, mint az érmén, ott van)
miktől bíbor fűgék hasadtak
hétrét keresztéken Pergamonban.
Az ég felé fordítja megfáradt
tekintetét és nem találkozik
máséval. Soha többé nem is fog.
Mesélni egy maroknyi megszáradt,
festékfoltos nyelv tud talán, hogy itt
egyszer ősi császár élt s alkotott...

Asztalbontás

neutronbombákkal pucoltuk ki a mennyet
majd nagy svunggal felkapkodtuk a gazdátlan harsonákat
de nem tetszett a nóta amit fújtunk
vagy nem akartuk hogy tetsszen
valaki tenyerében tartotta isten
két szomorú ozymandias-szemét
és visszadirigálta rozmaringbordáiába a tartást
valaki összegyúrte az imák énoki fülzsírját
laffogó szíve köré borostyánnak
valaki meglátta a felhőkre pirult búsképű sziluettet
és kótyagosan az ateizmus brooklynkályhája
tövéhez kuporodott hogy győztem
megint valaki odalent bohuš galambjait vélte látni
eret vágott magán olyasmiért amiért érdemes
és visszahullott oda ahonnan jött
megszeppent remeték kivonultunk a nagyvilágba
de nem maradt angyal aki visszavezetne minket
és ez bizony sokat levon megváltódási esélyeinkből